

Penjant del fil del temps

Text > LAURA REIXACH

Rosa Font (Sant Pere Pescador, 1957) continua el seu trajecte personal en el camp de la poesia amb aquest volum exquisit que és *Temps el·líptic*, la darrera obra de l'autora, en què prossegueix la cerca de l'ésser en el temps i en la depuració de la seva expressió formal, de l'ús precís de la paraula, pulcre i revelador.

«I m'adormo escoltant el silenci que em gronxa en l'úter buit del món.» Aquesta imatge, poderosa i corprenadora, que tanca «Ruta orbital», el segon poema de *Temps el·líptic*, és una mostra eloqüent d'aquesta excel·lència que lliga forma i contingut. Els versos de Font són d'una profunditat nítida i, alhora, cerquen captar l'inefable amb una senzillesa envejable. Això fa que la seva poesia sigui plaent mentre ens endinsa en l'exploració de la realitat més inabastable. L'autora, a voltes amb poemes curts que s'engoleixen en un sospir, a voltes amb peces més llargues de lectura més reposada, ofereix al lector una terra fecunda per sentir i pensar.

El llibre està dividit en quatre reculls de títol suggeridor i unificador pels temes dels poemes que en formen part. El primer, que es titula igual que el volum sencer («Temps el·líptic»), el formen una vintena de poemes en què Font descabdella interrogants i possi-

bles respostes a aquest passar que és viure. En el segon, «El cor obscur dels mots», hi trobem una reflexió sobre la paraula i la gestació poètica en una desena de peces. En aquest segon apartat l'autora avança amb confiança i coneixement per tot de senders viscuts, com avala el fet que hagi rebut premis de renom, com el Rosa Leveroni (2008), el Carles Riba (2010) o el Senyoriu d'Ausiàs March (2019).

En el tercer recull, «Com una vella estàtua», Font, amb la destresa de Rodin o Giacometti, esculpeix un enfilall d'escenes quotidianes estàtiques però alhora vívides, amb les quals convoca la presència física de persones i elements del paisatge. Catorze poemes que ens interpel·len a propòsit de la profunditat de l'instant i l'espai. I en el quart, «I veure passar els núvols», clou el volum amb tretze peces en què l'autora s'orienta més a reconstruir un estat d'ànim viscut i a aprofundir en aquest pensar i sentir el temps. Com rubrica amb rotunditat en el primer vers de «L'altra», el darrer poema d'aquest últim recull i de tot el volum: «Escric per a qui vaig ser». Un vers que segueix d'aquesta manera: «Per retrobar-me amb aquells monstres que van poblar la nit fins que es van escolar per l'ull de la finestra. Escric per a qui vaig ser quan corria amb els gossos i l'ai-

lida i solitària». Aquell seu «voler cel i muntanyes, i res més» projecta la imatge d'una gironina convençuda que a la vida no seria gaire cosa més que dona, esposa, potser mare... Aquest era el destí de les filles de casa burgesa abocades a casar-se i a complir les expectatives de la societat patriarcal.

El llibre mostra la influència, decisiva, de la manera de pensar, de fer i de viure de Manolita en un escriptor tan ben considerat i reivindicat com Rahola. Rosa M. Gil posa Manolita al centre del relat i ens la descobreix influent decisivament en les obres i en la vida de Rahola. La rescata dels marges i la converteix en la guia perfecta per entendre l'escriptor i la Girona del seu temps.

En això rau la grandesa de l'exercici de l'autora: a elevar la quotidianitat, el coneixement, l'amistat i el sentiment a qüestions transcendents per a la història de la ciutat i de la seva gent.

El llibre és delicat i concís, parteix d'una anàlisi científica i historiogràfica impecable i ofereix una mirada innovadora. La introducció i les conclusions tanquen amb perfecció el cercle que es dibuixa entre els dos personatges i el seu context. L'apèndix final, a més, llista els llibres que formaven la biblioteca de Manolita, amb moltes obres selectes en francès.

«Al cap i a la fi, la bellesa no és sinó en l'ull que mira», diu el vers de Guyau que Manolita envia a Rahola. I l'ull de

FONT, ROSA. *Temps el·líptic*. Barcelona: Eumo Editorial, 2022. 64 p.

gua angulejava a les regues de l'hort». Així, amb aquests versos que traspuen mestratge, Font completa aquesta el·lipse que el títol ens anunciava i que dona sentit a tot el volum.

GIL TORT, ROSA MARIA. *L'astrònoma i l'escriptor: Cartes de Manolita Carreras a Carles Rahola (1908-1909)*. Girona: Diputació de Girona, 2021. 154 p.

qui escriu aquest llibre ha vist la bellesa que rau en la història d'una dona que, si no fos per aquesta publicació, continuaria sent una desconeguda. Però Rosa M. Gil obre camins nous de recerca, construeix referents nous que són, des d'ara mateix, imprescindibles.